

til lov om en rapsordning. Ved 1. behandling gjorde *Chr. Rasmussen* (S) gældende, at der var en fornuftig baggrund for lovforslagene, som han anbefalede. Årene 1960-62 havde skabt en forøgelse af landbrugets løse gældsforpligtelser, som de sidste 2 års betydeligt bedre konjunkturer ikke havde været i stand til at afvikle. Samtidig stod landbruget over for meget store investeringer. *Chr. Rasmussen* havde gerne set en afvikling af brødkornsordningen allerede i høst-året 1965-66, men forstod ministerens argumenter for at udskyde afviklingen et år. Han fandt det tvivlsomt, om det af økonomiske grunde var rimeligt at opretholde indmalingspligten.

Jens Chr. Christensen (V) indrømmede, at 1964 for landbruget var økonomisk bedre end de foregående 5-6 år, men der var økonomiske huller, som endnu ikke var dækket. Dertil kom, at de forløbne måneder af 1965 havde vist vigende priser, samtidig med at omkostningerne var steget. Han fandt ikke støtten i lovforslagene tilstrækkelig. Stigningen i landbrugets direkte og indirekte lønudgifter androg 250 mill. kr., hvortil kom stigningen i renteniveauet, som betød merudgifter på mindst 100 mill. kr. for landbruget. Kun en tredjedel heraf ville blive dækket gennem hjemmemarkedsordningerne. Venstre kunne ikke affinde sig med lovforslagene, som langtfra gav rimelig dækning for udgiftsstigningerne, og som ikke indeholdt en rimelig og retfærdig fordeling af midlerne til de forskellige brugstørrelser. Det kunne vel også være rimeligt, om hele samfundet kom til at bære de tab for landbruget, som var en følge af diskrimineringen over for dansk landbrugsafsætning inden for fællesmarkedet.

Også *H. C. Toft* (KF) gjorde rede for de begyndende vanskeligheder for landbruget. Han mente, at rammebeløbet for den foreslåede landbrugslovgivning ikke var ansat efter saglige kriterier, og ønskede under udvalgsbehandlingen nærmere at få belyst begrundelsen for beløbets størrelse. De beløb, der stilledes til rådighed for landbruget, skulle i videst muligt omfang anvendes til eksportfremmende foranstaltninger. Han troede ikke, at de priser, man var nået frem til i kornlovsforslaget, var tilstrækkelige til at bremse svineproduktionen. Man måtte gennem kornloven nå til at få dækket landbrugets omkostninger ved brødkornproduktionen og samtidig indføre så høje basispriser for foderkorn, at flæskeproduktionen kunne neddæmpes. De beløb, som staten sparede ved brødkornsordningens bortfald i høståret 1966-67, burde indgå i fonden. Markedspolitikken havde skadet landbruget, og han opfordrede statsministeren og udenrigsministeren til at drage omsorg for, at EFTA-aftalens løfteparagraf for fødevarerområdet for landbruget blev mere end nogle ord på et stykke papir.

Svend Haugaard (RV) kunne tilslutte sig afsætningslovforslaget og — men uden større begejstring — rapslovsforslaget. Derimod gik han kraftigt imod den foreslåede kornordning, der efter hans mening ensidigt var i det kornkøbende landbrugs disfavør. Omkostningerne til lønninger var steget mest inden for den dyriske produk-